

Моє віконце. Дощик

Є у мене віконце. Прозоре-прозоре.

Сонечко йому всміхається,

горобчик прилітає.

А тепер дощик крапельками бубонить.

Притуляюся щогою.

Ніби я і тут, і там. Там, де дощик.

Мама кличе їсти борщик.

Я не йду.

До віконця міцно притулилась,

і слухаю, і дивлюся.

Крапельки рахую.

Одна, дві, три... Одна, дві, три, чотири...

А як ведеться в лісі звірям?

А пташечкам?

Ой, дощику, дощику, не жартуй!

За віконцем не пустуй!

Я тебе погладжу,

щось розкажу-пошепчу

і пальчиком на віконці листа напишу.

Ось дихну і розпочну.

Ба, а літер не знаю. Я лише рахую...

Писати не вмію...

Мамо, поможи листа дощикові написати.

Ой, моє віконце!

Скоро в ньому буде сонце.

Я його залишу, як дощик заколишу.

Мое віконце. Сонце

Заглядає сонце у моє віконце...

— Доброго ранку! — будить, будить.

— Прокидаюсь, — я йому гукаю,

але сил не маю.

— Я чекаю, вже вставай

і в кімнаті прибирай.

Відчиняй своє віконце і впусти мене.

Я тебе полоскочу...

— Не хочу, не хочу!!!

Вистрибую з ліжечка, віконце відчиняю.

— Ой ти, моє сонце! Велике-велике,
пухнасте-вухасте. Не пролазиш?

Я іду до тебе зустрічати ранок.

Ні, не через ганок.

У віконце вистрибну.

— Агов! Де ти, моє сонце?

— Я тут, я тут! У твоєму волоссі.

А ноги в тебе босі. А в садку роса...

— Ой, яка краса!

Диво кольорове — метеликів прапорці!

Біжу їх збирати, а вони — втікати. Прикро...

А що це в мене на руці, червоненьке

з чорними цяточками?

Жучок — сонечко.

Приземлився, лапки чистить.

— Сонечку, сонечку, чи буде погода?